

[Hauge.]

Finansminister benægter de rene Kendsgerninger; Regnskabet for 1927—28 viser ikke et reelt Driftsoverskud paa 5,8 Mill. Kr., men et Driftsoverskud, et reelt Driftsoverskud, paa 3¼ Mill. Kr. Den højtærede Finansminister sagde, at overfor denne dristige Paastand af mig stod hans Forstand stille. Ja, naar den højtærede Finansminister siger det, maa det vel være rigtigt, han søgte ogsaa Hjælp hos det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Det forekommer mig nu ikke, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard er noget godt Vidne i denne Sag, navnlig fordi det var det ærede Medlem, der paa det konservative Partis Vegne først fremsatte Kravet om at faa det Overskudsbeløb, der var indgaaet i Statskassen efter Valutaloven af 1924, delt ud igen. Det var som bekendt det konservative Parti med det ærede Medlem Hr. Korsgaard som Ordfører, der allerede i Begyndelsen af Rigsdagssamlingen 1926—27 her i Tinget fremsatte et Lovforslag, en bestemt Plan, hvorefter man skulde se at faa Pengene delt ud igen. Jeg havde paa det Tidspunkt Indtrykket af, at det konservative Partis Forslag ikke var særlig velset i Venstre, den nuværende højtærede Finansminister vilde i hvert Fald ikke have Pengene anvendt paa den Maade, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard stillede Forslag om, han vilde paa det Tidspunkt have, at Pengene skulde blive i Statskassen, men han vilde saa samtidig benytte Lejligheden til at iværksætte en Takstnedsættelse. Han vilde paa ingen Maade dele Pengene ud, saaledes som det senere skete; men bruges skulde Pengene. Da der nu endelig var kommet et Beløb paa en halv Snes Millioner ind i Statskassen udover, hvad der var nødvendigt for at betale de 40 Mill. Kr., der skyldtes i Nationalbanken, skulde Pengene paa en eller anden Maade bruges. Der skulde disponeres over dette Beløb. Man var i Opposition og havde saaledes ikke noget egentligt Ansvar for Finansstyrelsen paa det Tidspunkt; og da der nu var kommet mere ind i Kassen end strengt nødvendigt til det Formaal, hvortil Skatteudskrivningen var foretaget, ja, saa sagde man: saa maa der disponeres over dette Beløb paa anden Maade. Det forekommer mig, at Talen herom ikke var Udtryk for nogen virkelig Fornuft, naar henses til, at Statsfinanserne aldeles ikke taalte, at Staten uden videre gav Afkald paa dette Beløb.

Men dertil kommer, at da de 40 Mill. Kr. blev udskrevet, var det en udtrykkelig Forudsætning, at et eventuelt Overskuds-

beløb skulde tjene til at styrke den i Forvejen alt for svage Kassebeholdning. Dette fandt endogsaa bestemt Udtryk i Lovens § 5, hvis sidste Stykke sagde, at Pengene delvis skulde anvendes til Styrkning af Statens likvide Kassebeholdning. Men, som sagt, allerede i Begyndelsen af Rigsdagsamlingen 1926—27 stillede det konservative Parti Forslag om, at Pengene skulde betales tilbage til Skatteyderne. Det var et ganske kort Lovforslag, der blev stillet. Det lød saaledes:

„Den ifølge Lov Nr. 314 af 20. December 1924 § 5 pr. 1. Oktober 1926 forfaldne Del af Valutaydelsen godtgøres Skatteyderne enten ved at fradrages i Indkomst- og Formueskatten for 1926—27 eller ved Tilbagebetaling.“

Og saa føjedes der til:

„De nærmere Regler fastsættes af Finansministeren.“

Dette var nu en meget fornuftig Slutning, for selve Lovforslaget var ganske sikkert af en saadan Beskaffenhed, at det vilde have været i højeste Grad vanskeligt for den højtærede Finansminister uden denne Slutningsbemærkning at træffe en blot nogenlunde rimelig Ordning i Henhold til Lovforslaget. Dette Lovforslag naaede imidlertid ingen Sinde til første Behandling, og efter at der var afholdt Folketingsvalg, blev det paa ny fremsat, men naaede heller ikke senere til nogen første Behandling; det kom ikke videre end paa Folketingets Bord som Forslag. Men de Konservative havde efter Folketingsvalget Lejlighed til at gøre deres Anskuelse og deres Opfattelse gældende paa en saadan Maade overfor Ministeriet, at Pengene blev brugt, idet de blev taget fra § 26, fra Formueregnskabet, og ført over paa Driftsregnskabet for Aaret 1927—28. Der blev disponeret over Pengene derved, at der blev givet en Nedsættelse i Formue- og Indkomstskatten paa 10 pCt., og denne Skatnedsættelse paa 10 pCt. havde den højtærede Finansminister paa det Tidspunkt ingen Penge til. Der var ingen Penge paa det Budget, der blev forelagt for 1927—28. Dette Budget kunde ikke taale en Afkortning i Formue- og Indkomstskatten paa ca. 10 Mill. Kr., men saa var det, Finansministeren tyede til: det Beløb, der var indkommet paa et helt andet Tidspunkt, i helt andre Regnskabsaar, og som var gaaet ind i Kassebeholdningen, og overførte dem til Driftsregnskabet.

Nu siger den højtærede Minister til Forsvar derfor, at Opgaven var at tilbagebetale de godt 9 Mill. Kr., der var betalt for meget i Valutaydelse, samt at han ikke vilde have